

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Læring i præstedømmet

Dersom I vil være flittige og lydige i præstedømmet, vil skatte af åndelig kundskab blive udøst over jer.

Jeg er taknemlig for at være sammen med jer til dette møde for Guds præstedømme. Vi befinder os i aften på vidt forskellige steder og stadier af vores præstedømmetjeneste. Men trods alle de forskellige omstændigheder har vi en ting til fælles. Det er at lære om vore pligter i præstedømmet og vokse i kraft til at udføre dem.

Som diakon var jeg ivrig efter at lære det. Jeg tilhørte en lille gren i Kirken i New Jersey på USA's østkyst. Jeg var den eneste diakon i grenen – ikke blot den eneste, der kom, men den eneste i optegnelserne. Min storebror var den eneste lærer. Han er her i aften.

Mens jeg stadig var diakon, flyttede min familie til Utah. Der fandt jeg tre vidunderlige ting, som satte fart på min udvikling i præstedømmet. Den første var en præsident, som vidste, hvordan man sad i råd med medlemmerne af sit kvorum. Den anden var en stor tro på Jesus Kristus, som førte til den store kærlighed, vi har hørt om – kærlighed til hinanden. Og den tredje var en fælles overbevisning om, at vores overordnede formål med præstedømmet var at arbejde for menneskenes frelse.

Det var ikke den veletablerede menighed, der gjorde forskellen. Det, der var der, kunne man have fundet

i alle de enheder af Kirken, som I befinder jer i.

Disse tre ting har måske været så stor en del af jeres erfaring i præstedømmet, at I dårligt har bemærket dem. Andre har måske ikke følt behovet for udvikling, så denne hjælp er måske usynlig for jer. Hvad det end er, så beder jeg Ånden om hjælp til at gøre dem tydelige og tiltrækkende for jer.

Min hensigt med at tale om disse tre former for hjælp til udvikling i præstedømmet er at tilskynde jer til at værdsætte og bruge dem. Hvis I gør det, vil jeres tjeneste blive bedre. Og dersom den højnes, vil jeres præstedømmetjeneste være til større velsignelse for vor himmelske Faders børn, end I havde troet det muligt.

Jeg opdagede den første, da jeg blev budt velkommen til præsternes kvorum, hvor biskoppen var præsident. Det kan synes om en lille ting for jer, men det gav mig en følelse af kraft i præstedømmet, som har ændret min tjeneste i præstedømmet lige siden. Det begyndte med den måde, han ledte os på.

Som vidt jeg kunne se, så behandlede han os unge præster og vore meninger, som om vi var de viseste mænd i verden. Han ventede til alle, der ville sige noget, havde talt. Han lyttede. Og når han besluttede, hvad

der skulle gøres, så virkede det for mig, som om Ånden bekræftede disse beslutninger for os og for ham.

Nu indser jeg, at jeg følte det, som skriften mener, når der står, at præsidenten sidder i råd med medlemmerne af kvorummet.¹ Og år senere, da jeg var biskop med mit præstekvorum, lærte både de og jeg det, som jeg havde lært som ung præst.

Tyve år senere havde jeg som biskop muligheden for at se den effektivitet, der ligger i et råd, ikke blot i kirkebygninger, men også i bjergene. Under en lørdagsaktivitet var et af medlemmerne af vores kvorum blevet væk i skoven i løbet af natten. Så vidt vi vidste, var han alene og uden varmt tøj, mad eller ly. Vi ledte uden held efter ham.

Jeg mindes, at vi bad sammen, præsternes kvorum og jeg, og så bad jeg dem hver især om at tale. Jeg lyttede nøje, og det virkede det også til, at de gjorde. Lidt efter bredte der sig en følelse af fred over os. Jeg følte, at vores savnede kvorumsmedlem var i sikkerhed og tørvejr et sted.

Det stod mig klart, hvad kvorummet skulle og ikke skulle gøre. Da de folk, som fandt ham, beskrev det sted i skoven, hvor han havde søgt ly, så følte jeg, at jeg genkendte det. Men miraklet for mig lå i at se den kraft, som et samlet kvorums tro på Jesus Kristus har til frembringe åbenbaring for en mand med præstedømmets nøgler. Vi voksede alle sammen den dag i præstedømmets kraft.

Den anden nøgle til øget læring er at have kærlighed til hinanden, og den følger af stor tro. Jeg er ikke sikker på, hvad der kommer først, men begge synes altid at være der, når som helst der er stor og hurtig læring i præstedømmet. Joseph Smith underviste os gennem sit eksempel.

I Kirkens tidlige dage i denne uddeling modtog han befaling fra Gud

Helligånden til at være til stede og bekræfte sandhed. Og glæden ved at lære guddommelige sandheder skaber kærlighed hos de mennesker, som deler denne læringsoplevelse.

Det omvendte er også sandt. Uoverensstemmelser eller misundelse hindrer Helligånden i at undervise os og forhindrer os i at modtage lys og sandhed. Og den skuffelse, som uvægerligt følger af dette, er rod til endnu større uoverensstemmelser og vinden fejl hos hinanden blandt dem, som har forventet en læringsoplevelse, som aldrig fandt sted.

Præstedømmebærere, som er gode til at lære sammen, synes altid at have en stor fredsstifter blandt sig. Det ser I i præstedømmeklasser og i råd. Det er en gave at kunne hjælpe mennesker til at finde et fælles grundlag, når man ser forskelligt på tingene. Det er en gave at hjælpe mennesker til at se, at det, en person siger, er et bidrag snarere end en korrektion.

Med tilstrækkeligt af Kristi rene kærlighed og et ønske om at stifte fred, så er enighed mulig i råd og klasser. Det kræver tålmodighed og ydmyghed, men jeg har set det ske, trods svære sager og det, at medlemmerne af rådet eller klassen kom fra vidt forskellig baggrund.

Det er muligt at leve op til den høje standard, som Herren har sat for præstedømmebærere, når man træffer beslutninger i kvorummer. Det er muligt, når der er stor tro og kærlighed og ingen strid. Her er Herrens krav for at bakke op om vore beslutninger: »Og enhver beslutning, som træffes af et af disse kvorummer, skal træffes ved enstemmighed, det vil sige, at hvert medlem i det pågældende kvorum skal være enig i dets beslutninger, for at give deres beslutninger samme kraft eller gyldighed i forhold til hinanden.«⁴

om at opbygge styrke i præstedømmet. Han skulle danne en skole for præstedømmebærere. Herren satte det krav, at der skulle være indbyrdes kærlighed mellem de, der underviste, og dem, der blev undervist. Her er Herrens ord omkring det at skabe et sted for præstedømmeindlæring, og hvordan det er for dem, som skal lære i det:

»Organiser jer ... og grundlæg et hus ... et undervisningshus ... et ordens hus ...

Udvælg en lærer blandt jer, og lad ikke alle tale på én gang, men lad én tale ad gangen, og lad alle lytte til hans ord, så at alle, når alle har talt, må være blevet opbygget af alle, og så enhver må have lige mulighed.«²

Herren beskrev det, som vi allerede har set, er styrken i et præstedømmerråd eller en klasse, nemlig

åbenbaring gennem Ånden. Åbenbaring er den eneste måde, hvorpå vi kan komme til at vide, at Jesus er Kristus. Troen er det første trin på den stige, som vi må klatre op ad for at lære evangeliets principper.

I afsnit 88 af Lære og Pagter vers 123 og 124 understreger Herren behovet for indbyrdes kærlighed, og at vi ikke skal finde fejl ved hinanden. Alle fik indtræde i præstedømmeskolen, som Herren grundlagde ved at indgå en pagt ved oprakt hånd om at være »jeres ven og broder i kærlighedens bånd.«³

Vi følger ikke samme praksis i dag, men hvor jeg end har set den bemærkelsesværdige læring i præstedømmet, har der været disse bånd af kærlighed. Og igen har jeg både betragtet det som årsag til og virkning af læring i præstedømmet. Kærligheden indbyder

Den tredje hjælp til læring i præstedømmet kommer af en fælles overbevisning om, hvorfor Herren velsigner os med og betror os det at bære og udøve hans præstedømme. Det er at arbejde for menneskenes frelse. Denne fælles overbevisning skaber enighed i kvorummet. Vi kan begynde med at lære om denne fra den beretning i skriften om, hvordan Guds åndelige sønner, inden de blev født, blev forberedt til den udsøgte ære at bære præstedømmet.

Om dem udtalte præsident Smith: »Ja, før de fødtes, modtog de sammen med mange andre deres første belæring i åndernes verden og forberedtes til at komme frem i Herrens bestemte tid for at arbejde i hans vingård for menneskesjælernes frelse.«⁵

I præstedømmet er vi fælles om en hellig pligt til at arbejde for menneskenes sjæle. Vi må gøre mere end at lære, at dette er vores pligt. Det må ligge så dybt i hjertet på os, at hverken livets mange krav til os i vores ungdom eller de prøver, der følger med alderen, vil vende os væk fra det formål.

For ikke så lang tid siden besøgte jeg en højpræst i hans hjem. Han er ikke længere i stand til at komme til vore kvorumsmøder. Han bor alene. Hans smukke hustru er død, og hans børn bor langt væk fra ham. Tid og

sygdom har begrænset hans evne til at tjene. Han løfter stadig vægte for at bevare så meget som muligt af sin førhen så store styrke.

Da jeg trådte ind i hans hjem, stod han op med sit gangstativ for at hilse på mig. Han bad mig om at sidde i en stol tæt på ham. Vi talte om vores fællesskab i præstedømmet.

Med dyb alvor sagde han til mig: »Hvorfor lever jeg stadig? Hvorfor er jeg her endnu? Jeg kan ikke gøre noget.«

Jeg sagde, at han gjorde noget for mig. Han opløftede mig med sin tro og kærlighed. Selv i løbet af det korte besøg gav han mig et ønske om at blive bedre. Hans eksempel på beslutsomhed om at gøre noget af betydning har inspireret mig til at prøve endnu mere på at tjene andre og Herren.

Ud fra den triste tone i hans stemme og udtrykket i hans øjne kunne jeg mærke, at jeg ikke havde besvaret hans spørgsmål. Han undrede sig stadig over, hvorfor Gud lod ham leve med sådanne begrænsninger i hans evne til at tjene.

På sin sædvanlige gavmilde facon takkede han mig for, at jeg var kommet for at besøge ham. Da jeg rejste mig for at gå, trådte den sygeplejerske, som hver dag kommer og besøger ham et par timer, ind fra et andet

værelse. Under vore samtaler havde han fortalt mig lidt om hende. Han sagde, at hun var vidunderlig. Hun havde boet blandt sidste dages hellige det meste af sit liv, men hun var stadig ikke medlem.

Hun fulgte mig hen til døren. Han pegede på hende og sagde med et smil: »Se, jeg kan ikke gøre noget. Jeg har prøvet på at få hende døbt ind i Kirken, men det har ikke virket.« Hun smilede til os begge. Jeg gik uden for og vendte hjemad.

Så var det, jeg indså, at svaret på hans spørgsmål var blevet plantet i hans hjerte for længe siden. Denne tapre højpræst prøvede at gøre sin pligt, sådan som han havde lært gennem årtier i præstedømmet.

Han vidste, at den eneste måde, som denne unge kvinde ville kunne nyde frelsens velsignelse gennem Jesu Kristi evangelium på, var ved at indgå pagt i dåben. Det havde han lært i henhold til pagten af hver eneste kvorumspræsident lige fra diakonerne til højpræst.

Han huskede og følte stadig sin egen ed og pagt i præstedømmet. Han overholdt den stadig.

Han var et vidne og en missionær for Frelseren, hvor livet end førte ham hen. Det lå allerede i hans hjerte. Hans hjertes ønske var, at hendes hjerte ville blive ændret gennem Jesu Kristi forsoning og ved at holde hellige pagter.

Hans tid i præstedømmets skole i dette liv vil være relativt kort sammenlignet med evigheden. Men selv i dette korte tidsrum havde han lært sig den evige lektie. Disse præstedømmelektier af evig værdi vil han bære med sig, hvor Herren end kalder ham hen.

I bør ikke alene være ivrige efter at lære jeres præstedømmelektier i dette liv, men også være optimistiske omkring, hvad der er muligt. Nogle af os kan i vores tankegang begrænse

vore muligheder for at lære af det, Herren tilbyder os, når vi er i hans tjeneste.

En ung mand forlod sin lille fødeby i Wales, hørte Guds apostle og trådte ind i Guds rige på jorden. Han sejlede med de hellige til Amerika og trak en vogn vestpå over sletterne. Han var med det andet kompagni, lige efter at Brigham Young var kommet til denne dal. Hans præstedømmetjeneste omfattede at rydde og klargøre jord til landbrug.

Han solgte sin egen gård for langt mindre, end den var værd, og tog på mission for Herren i ørkenen, hvor han vogtede får. Han blev kaldet fra

den mission til en anden tværs over havet og til den selvsamme landsby, som han i sin fattigdom havde forladt for at følge Herren.

I alt dette fandt han en måde at lære med præstedømmebrødrene på. Som den frimodige missionær han var, gik han i Wales lige op til en tidligere britisk premierministers sommerbolig og tilbød den fire gange folkevalgte premierminister Jesu Kristi evangelium.

Den store mand lod ham komme indenfor. Han var uddannet på henholdsvis Eton College og Oxford Universitetet. Missionæren fortalte ham om menneskets oprindelse, den centrale rolle Jesus Kristus spillede i verdenshistorien, ja, endog om nationernes skæbne.

Ved slutningen af deres møde afslog værten tilbuddet om at blive døbt. Men da de skiltes, spurgte lederen af et verdensimperium denne ydmyge missionær: »Hvor er du uddannet?« Han svarede: »I Guds præstedømme.«

I har måske på et tidspunkt tænkt, hvor meget lettere jeres liv ville have

været, hvis I bare havde studeret på en bestemt skole. Jeg beder til, at I vil se storheden i Guds kærlighed til jer og de muligheder, han har givet jer for at indtræde i hans skole.

Dersom I vil være flittige og lydige i præstedømmet, vil skatte af åndelig kundskab blive udøst over jer. I vil vokse i kraft til at modstå ondt og til at forkynde den sandhed, som fører til frelse. I vil finde glæde i den lykke, som dem, I fører til frelse, vil opleve. Jeres familie bliver et lærested.

Jeg vidner om, at præstedømmets nøgler er blevet gengivet. Præsident Thomas S. Monson besidder og bruger disse nøgler. Gud lever og kender jer helt igennem. Jesus Kristus lever. I er udvalgte til den ære, det er, at bære det hellige præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 107:87.
2. L&P 88:119, 122.
3. L&P 88:133.
4. L&P 107:27.
5. L&P 138:56.

